

Ruskaretki Hammastunturin erämaassa 2015

Lauantaina 5.9. aamulla kuudelta 40 henkeä lähti linja-autolla Lappia kohti. Matka kulki rauhallisesti Kakslauttaselle, mihin ehdimme illalla yhdeksän maissa. Kaikille riitti makuupaikka, missä saimme jäykkiä jalkojamme suoristaa.

Sunnuntaina aamupuuron jälkeen matkustimme Ivaloon Ivalojoen toiselle puolelle. Että varmasti olisimme joen oikealla puolella, ajettiin varmuuden vuoksi kolme kertaa saman sillan yli. Lopulta kulkuneuvo pysähtyi ja me 13 seikkailusta innostunutta vaeltajaa, jotka olimme päättäneet viettää kuusi vuorokautta Hammastunturin erämaassa, nostimme rinkat selkäämme ja lähdimme iloisena Markun vetämänä ja Koljan (Oskun koira) turvassa matkamme kohti tuntematonta. Alkumatkan kuljimmesoratiella, sitten suuntasimme metsään. Kuljimme Pienen- ja Ison Kuppisjärven ohi, Kuppiskurusta läpi Rautujärvelle, missä vietimme ensimmäisen yön. Kolme kulkijaa oli käyttänyt säästellen kenkärasvaa, mikä alkoi tuntumaan, kun jalat kastuivat. Päivätuvassa laitettiin kengät ja sukat kuivumaan. Ensimmäisen päivän 14 km oli takana. Illalla näimme upean auringon ja sateenkaaren pilvisen ja märän päivän jälkeen.

Maanantaiaamuna aikaisin ylösnousi sytytti tulen ja laittoi vesikattilan lämpenemään. Pääsimme vuorotellen tupaan sateen suojaan haukkamaan aamupalaa. Sen jälkeen laitettiin leiri kasaan ja ”patterit” selkään ja jatkettiin matkaa. Ensimmäinen isompi joki, mistä kahlasimme yli oli Ahvenjoki. Vesi oli sen verran syvää, että oli pakko ottaa kengät pois. Saimme vähän aikaa vilvoitella varpaita. Seuraava este olikin poroaita ja niitä oli monena päivänä. niitä ylitettiin ja alitettiin eri muodoissa ja asennoissa. Vielä pystyssä pysyvän mökin ja Ahvenjoen lähellä leiriydyimme. Ulla oli ahkera nuotionlaittaja, saimme kuivatella telttoja, kenkiä sekä vaatteita.

Tiistaina 8.9. aamurutiinien jälkeen lähdimme kävelemään Ahvenjoen vartta Välipään välistä oli jyrkkä lasku Nuovakkajoelle. Jatkoimme Vaskitunturin reunoja, kiertäen Hammastunturia. Joskus löysimme poronpolun, joka sitten hävisi muutaman metrin jälkeen. Markun oli pakko tehdä muutoksia reitiin, koska jyrkkiä ja rasittavia nousuja ja laskuja olisi ollut sen verran paljon että emme olisi ehtineet päivänvalossa Ritakoskelle. Otimme suunnan Kotaojalle, pojat rakensivat hyvän nuotiopaikan ja pääsimme illalla paistamaan lettuja.

Keskiviikkona Markku päätti säästää meidät vuorikiipeilyltä, sen takia nousimme korkeammalle Vaskitunturille. Välillä oli helppokulkuista kangasmaastoa, paljon keloja pystyssä ja poikittain, silloin tällöin myös tunturiylänpöytä, missä saimme nostaa katseen kengänkärjistä korkeammalle ja katsella maisemia. Päivä venyi tosi pitkäksi, kilometrejä kertyi noin 18 kun pääsimme laskeutumaan Björklundinvaaralta Ivalonjoelle. Teltpaikat olivat kortilla ja seitsemän patikoijaa nukkui tuvassa.

Seuraavana aamuna saimme palkinnoksi edellisen päivän pitkästä vaelluksesta tutustua aamulla pari tuntia paikalliseen kulttuuriin, Kultalan mielenkiintoiseen historiaan. Kultalan kohdalla on joen yli rakennettu teräksinen riippusilta. Nousu Kultalaa vastapäätä on erittäin jyrkkä ja korkea, sinne on rakennettu puuportaat, missä on 593 askelmaa. Nousu rantatörmälle kannattaa, koska näkymät Ivalonjoelle ovat mahtavat.

Jatkoimme matkaa auringon paistaessa merkityllä polulla Pahaojan suuntaan. Kiersimme myös Patatunturin laelle, siellä oli hyvä näköalapaikka. Osku kertoi meidän reitistä, sekä missä mikin tunturi oli. Olimme hieman yllättyneitä, että tällaisen kierroksen olimme tehneet. Viimeinen leiri paikka oli Pahaojalla, mikä on Sotajoen varrella. Siellä oli haastetta löytää sopiva peseytymispaikka ettei virtaava vesi veisi menessään. Muutaman tunnin vietimme tunnelmallisesti lettuja paistaen. Illalla näimme myös upeat revontulet.

Ruskaretken aikana pitäisi olla ainakin yksi pakkasyö ja se oli retken viimeinen, maastossa oli noin -4 astetta. Perjantaina meillä oli edessä loppukiri, 12 km matka soratiellä. Jaana pyysi jalan takia eräältä pariskunnalta kyytiä Kutturan risteykseen. Sieltä hän löysi kaksi avuliasta kullankaivajaa, jotka suostuivat hakemaan meidän rinkat. Petri ja Osku kantoivat urheasti omat rinkkinsa loppuun asti. Kävelytahti nousi heti nopeasti, koska kukkarot jäivät rinkaankin, pakko oli juosta perässä, niin että olimme aika ajoissa sovitussa tapaamispaikassa, mistä Teuvo otti meidät kyytiin.

Illalla saunoimme kunnolla, perinteinen ruoka vaellusviikon päätteeksi, poronkäristys, maistui kaikille. Paljon kiitoksia kokille!

Tyytyväiset vaeltajat, jotka uskollisesti taivalsivat Markun perässä: Tuula, Osku ja Kolja, Petri, Kirsti, Soile, Seija, Pekka, Pirjo, Jaana, Ulla, Katariina ja Mai.